सर्व्वमपि, 'संदह' समूहीकृत्य भस्मीकुरु। किञ्च 'रथाय जीवसे' रथारोहणपूर्व्वकाय जीवनाय, 'नः' अस्मान्, 'ऊर्ध्वान्' उच्छ्रितान्, 'कृधि' कुरु त्वं। यद्वा 'चरथाय' चतुर्थाय कर्म्मफलप्राप्तये, 'नोदुवः' अस्मदीयां परिचर्य्यां, 'देवेषु', 'विदा' वेदय, कथय॥

अथ पञ्चमीमाह। "जातो जायते सुदिनत्वे अह्नां स मर्य्य आ विदथे वर्द्धमानः। पुनन्ति धीरा अपसो मनीषा। देवया विप्र उदियर्त्ति वाचम्" इति। अयं यूपो 'जातः' नित्यप्रादुर्भूतोऽपि, 'अह्नां' दिवसानां मध्ये, 'सुदिनत्वे' यागयुक्तस्याह्न सुदिनत्वाय, पुनरपि 'आजायते' अस्मदर्थं आभिमुख्येन प्रादुर्भवति, 'सः' यूपः, 'मर्य्ये' मनुष्यैर्यजमानादिभिर्युक्ते, 'विदथे' यज्ञदेशे, 'आ' समन्तात्, 'वर्द्धमानः', आस्ते। 'धीराः' धीमन्तो यजमानादयः, 'अपसः' कर्म्मणोनिमित्तीभूतात्, 'मनीषा' स्वकीयया 'मनीषया' बुद्ध्या, 'पुनन्ति' तमिमं यूपं शोधयन्ति, 'विप्रः' ब्राह्मणः, ऋत्विक्सङ्घ, 'देवया' देवगामिनीं, 'वाचं' यूपस्तुतिं, 'उदियर्त्ति' उद्गमयति, उच्चारयतीत्यर्थः॥

अथ "यूपाय परिवीयमाणायानुब्रूहीति प्रेषितेन होत्रा पठनीयामृचमाह। "युवा सुवासाः परिवीत आगात्। स उ श्रेयान् भवति जायमानः। तं धीरासः कवय उन्नयन्ति। स्वाधियो मनसा देवयन्तः" इति। यथा लोके 'सुवासाः' शोभनवासोपेतः, 'युवा' यौवनयुक्तः पुरुषः, अग्रत आग-